

Пред тях се издигаше огромния дворец на Каламодиосовци.

Отидоха в Хиподрума по-рано, за да си вземат хубави места. Когато наближиха Августейона, един глас ги накара да се обърнат. Адриан със широки крачки бързаше да ги настигне.

- Слава богу, днес ^{то}статорът Хриз ^ище ме отмени. Мога ли да дойда с вас? Предпочитам да си платя, отколкото да стоя като статуя в императорската ложа. Човек не може да си обърне очите... А има какво да се гледа!

Великолепният площад изви пред смаяните им очи - които сякаш за първи път го виждаха, без да могат да се наситят на неизказаната му хубост - своята могъща колонада, ^сисполинската снага на Света София, мраморите на Свещения дворец, огромната статуя на Юстиниана, величествения вход на ^{то}топи. ^{то}Защото наистина ^иХиподрума приличаше на гръцката буква ПИ.

- Този е най-хубавият площад на света! - ^ивъзкликна възторжено статорът.

Иваница го изгледа. Гняв и мъка пламнаха в гърдите му. Не, той мразеше този град, мразеше го със всичките му безбройни очарования и примамки, мразеше ленивата страст, която се носеше из въздуха му, ^имерния звън на еребърните му камбани, измамата, която светкаше от всеки ъгъл. Дълго сдържаната болка се изля в поток от смели неразумни слова.

- Хубав е Визанс, страторе, но това е хубост на смърт и пагуба. По-обичам нашите дървени бордеи, ^ипред мрамора на вашите къщи. Защото по-важно е духът на племето да бъде як, а не камъкът на дворците. Аз обичам жилавия, несломим дух на моето племе, ромии, защото може хиляда, може хиляди години да минат, може империи да се дигат и събарят, камък върху камък няма да остане от този чуден град, а моето племе ще живее и ще крепне.

Злоба блесна в очите на Адриана.